

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τό σπαθί του Σκεντέρμπεη. 'Όπου ό Μωάμεθ ό Πορθητής άπερεί και έξίταται. 'Η άπάντησις του Σκεντέρμπεη στό Σουλτάνο. 'Ο ήρωϊκός μαρτυρησις και ό άνα έλιπτικός βασιλεύς. Μιά άραιο παρρηρησις. Πώς γλύτωσε τόν άπεκεφαλισμό ή έκαίλισσα Μαργαρίτα. Πώς πεδαινον ει γενναίοι. 'Ο ήρωϊκός θάνατος του τζαματάρχου Σεράντέν, κτλ κτλ.

'Ο περίφημος ήγερμόν της 'Αλβανίας Γεωργιος Καστριώτης ή Σκεντέρμπεη, είχε νικήσει τους 'Οθωμανούς σέ έκιοσπό μάχη. Κά τόσο τρομερός είχε γίνει, ώστε τό σπαθί του άπόκτησε φήμη ήρωισμική.

'Ο τότε σουλτάνος Μωάμεθ Β' ό Πορθητής, περίεργος από τά τόσα θρωικά πού άκούγει. Έστειλε προζεία στό Σκεντέρμπεη, παρακαλώντάς τον νά του στείλη τό σπαθί του νά τό δώ.

'Ο Σκεντέρμπεης τού τό έστειλε.

'Ο Μωάμεθ τό έξήτασε κ' ό ίδιος, τούδειξε και σέ συμβούλιο θεοδισήσων, αλλά τό βρήκαν όλοι ένα σινηθισμένο μεγάλο σπαθί.

Τότε ό σουλτάνος έγραψε στό Σκεντέρμπεη, έπιστρέφοντάς του τό σπαθί του, μαζί με πολλά άλλα δώρα :

—'Απορά πός έκανες τόσα πράγματα μ' αυτό τό σπαθί, ένώ όπαρχου και τόσα άλλα πιο κοφτερά και καλύτερα στο μέταλλο! Μήπως τό έχεις μαγειρέψει!

Κ' ό Σκεντέρμπεης τού άπάντησε ως έξης :

—'Εδωχριστό για τά δώρα... 'Ενωό και την άφορία σου, τή σχετική με τό θαυματουργό σπαθί μου!... Θα καταλάβαινες όμως τή μυστική άξία του, ό σούβειλνα μαζί με τό σπαθί και τό μπράτσο μου, πού τό κρατάει!

'Ο συνταγματάρχης μαρτυρησις ντέ Μαριβόλ, γύρισε, ύστερα από μία μάχη, στό Παρίσι, με κομημένο τό δεξιό του μπράτσο από τή σφαίρα ενός κανονίου. 'Όταν άνέφερος, παρουσιάστηκε στό βασιλέα Λουδοβίκο 14ο και τού ζήτησε κάποια χάρη.

—Θά δοίμε!... Ναι... 'Εννοια σας!... τού άποκρίθηκε ό βασιλεύς.

Κ' ατές ή διαβεβαίωσις επανελήφθησαν πολλές φορές, δίχως φυσικά κανένα άποτέλεσμα.

Μιά μέρα, επίτελους, βαρέθηκε ό ύπερήφανος και άτρόμητος εκείνος ευπαταρής ν' ίνεθοκατεβαίνει τις σκάλες των άνακτόρων. Κ' ειπε θαρραλέα στό Λουδοβίκο, μάλις ξανόκουσε πάλι τις σινηθισμένες ύπεκρυφές του:

—Μεγαλειότατε, έχω νά παρατηρήσω ζυλάβως στό Μεγαλειότητά σας τό έξης: 'Ότι άν άπαντούσε κ' έγώ στον στρατηγό μου.

—'Εννοια σας, και θά δοίμε!... δταν με διέταξε νά δοήσω κατά τού έχθρου, ξέσπαινεσ θά είχα άκούμ τό δεξιό μου μπράτσο!

'Ο βασιλεύς θάγκωσε τά χείλη του, αλλά έπλευσε συγχρόνως νά κινή ό τι τού ζητούσε ό μαρτυρησις.

'Ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος ό 'Άγιος κ' ή βασίλισσα Μαργαρίτα, είχαν άπόκωσθη μία σταυφοροία έναντίον τόν Σαρακηνών, ό όποιοι κατείχαν τους 'Άγιους Τόπους. 'Υστερα όμως από άρκετές μάχες, οι σταυφοφόροι νικήθηκαν κ' ό βασιλεύς σινηλήθη άχμαλώτος. 'Η Μαργαρίτα κάλεσε τότε τόν γιηολέο αλλά θαλερό μαρτυρησιό ντέ Ζανκέ, και τού ειπε :

—'Αν ό Σαρακηνός μακαλάβου και την πόλι, σάς έξφοροσ στην πίστι πού μου όφείλετε, κωρνήσις, νά μή μ' άφήσετε νά πέσο ζωντανή στά χέρια του!

—'Ηουχόστε, Μεγαλειότατη, της άπάντησε άτάραχα ό μαρτυρησις. 'Αποκάσσει ήδη, πούν νά μου τό πητε, νά σάς κόψω τό κεφάλι με τό σπαθί μου!... Μιά βασίλισσα της Γαλλίας δέν πρέπει ποτέ νά μολυνθί

γους Νοέλ κ' άριστέρα τους της Σουλβια Ουίλλιαμς.

'Ο κύριος Νοέλ, ειπρών όπως πάντα, γύρισε κ' ειπε της γυναικας του:

—Γιά κούτα την άδελφή της καμαριέρας σου με τόν νεαρό Ντουβάλ!... Φαίνεται πός εινε μία πρώτης τάξεως θεατρίνα!...

'Εκείνη όστόσο δέν ειπε τίποτα. Μόνο πού θά ήθελε νά πνίξη με τά ίδια της τά χέρια τό Ραουλό και τή Νανά, πού μιλούσαν τρυφερά, σαν δυό έρωτευμένοι!

'Η μόνη γυναίκα τώρα πού δέν μπόρουε νά καταλάβη τίποτε από αυτή την παράξενη ιστορία, ήταν ή Σουλβια Ουίλλιαμς. Κύταζε δυο-τρεις φορές τή ώμορηη Νανά κ' ύστερα σήκωσε τούς ώμους της άδιάφορα και παράγγειλε μία δευτερη μπουτίλλα σαμπάνια.

ΜΑΡΙΟ ΜΠΡΑΝΚΑΤΣΙ

άπό χέρια άπίστον!... Έδυηχός ό σταυφοφόρος σινηθικόλγησαν τότε με τούς Σαρακηνούς και ή τρομερή έπίθυμια της άτρομήτου βασιλοισής δέν πραγματοποιήθηκε...

Κατά τή μάχη της Τορφού, τά Γαλλικά στρατεύματα άρχισαν νά ύποχωρούν πανικόβλητα μπρός στον σιμηνατικό πολυπληθέστερο έχθρό.

—Καθίκαμε, στρατηγέ μου!... γρήγορος τότε ό ταγματάρχης Σεβαρντέν στον στρατηγό Κλεμάν, ό όποιος κάλεσε τού άτά του.

—Θά σωθή όμως ό στρατός, ταγματάρχα, άν έσύ και τό τάγμα σου σταθίτε έκεί στη γέφυρα τού Μπουσσά και σκοτωθίτε ως τόν τελευταίο, ύπερασπιστόντας την!... άπάντησε ό στρατηγός.

'Ο Σεβαρντέν χαρέρισε με τό σπαθί του, έίχως νά δοήση μιλά. Και τοποθετώντας τό τάγμα του γύρω από τή γέφυρα, ύπεστήριξε την ύποχώρησις τού κυρίου σώματος τού στρατού, πέφτοντας νεκρός κ' αττός και πεντακόσιοι στρατιώται, από τούς πεντακόσιους πνήτνα τού τάγματός του!...

'Ο ίπότης ντέ Φοριμπέ παρουσιάζει μία μέρα — και για πρώτη φορά — τόν περίφημο κουραφό Ζάν Μπαρό στον βασιλέα Λουδοβίκο 14ο.

—Κύριε Ζάν Μπαρό, σάς πληροφοροό ότι σάς προδίδουσε χτές σε ύποναύαρχο!... τού ειπε κατά την παρουσιάζει ό βασιλεύς.

—Έκάνετε θαυμάσια, Μεγαλειότατε! άποκρίθηκε, με τή χαρακτηριστική άφέλια του, ό άτρόμητος θαλασσομάχος.

Ό αλλικό χαμογέλουσιν κυνρά για την άπάντησις αυτή, την όποια έθροισαν τόσο ήλιθία, όσο κ' άγενή.

—'Απατάσθε, κύριοι! τούς ειπε τότε γαλίνα ό Λουδοβίκος. 'Η άπάντησις αυτή δείχνει ότι ό κύριος ξέρει καλά την άξια του κ' ότι έπαρκάζουσε νά μου παρδήσει στο μέλλον κανονίγια δείγματα της!...

Κατά τή διάρκεια μιάς μάχης, ό στρατηγός Κιντιν άκούγε τόν ύπασπιστή του ύπολοχαγό Μπαρκακό ντέ Χιλιέ νά τού διαβάθι μία άναφορά.

Σαρκικά, μία έχθρική σφαίρα σφύριξε μπρός στα πρόσωπα τουσ και τραυμάτισε τό χροτί της άναφοράς, χάθηκε, δίχως νά πληροφορη κανέναν τους.

'Ο ύπασπιστής, νεαρός στην ήλικία, παράχρησε λίγο και σταμάτησε την άνάγνωσι. Κ' ό Κιντιν χαμογελώντας, τού ειπε :

—Εμπαός, φίλε μου!... Γιατί δυσκολεύουσαι νά έξακολουθήσης τό διάβασμα;... Τό πολύ-πολύ, μία λέξη νάσθουσε μονάχα, από τό τρίτημα της σφαιρας... Θά την καταλάβουμε όμως από τό νόημα τόν παρακάτω λέξεων!...

'Ο διάσημος ζωγράφος Ποισσέν, έζησε κάποτε έξοχότατος στη Ρώμη, πάλμπωχος σχεδόν, αλλά ένδοξος ήχη. 'Ενα βράδυ, προαμποντας τόν καρδινάλο ντέ Μάσσου — ό όποιος είχε πάει νά τόν έπισκεφθί — τούβφερε μόνος του με τό λεγνον νά κατεθί τις σκάλες.

—Σέ λυποίμαι, αγαπητέ μου Ποισσέν! τού ειπε τότε με σιμηπνία ό άνότατος έκαίλιστικιστός άξιωματικός. Εινε κοίμα νά μίν έζης ούτε έναν ύπηρέτη!...

—Κ' έγώ σάς λυποίμαι πού πολύ, παντερώτατε, άποκρίθηκε χαμογελώντας ό Ποισσέν. Εινε βάσπου, μίν άλήθεια, νάχετε τόσους πολλούς ύπηρέτες στο μέγαρό σας!...

Κατά τούς πολέμους της Γαλιικής 'Επαναστάσις, είχε γίνει περίφημος για τό ψύχαωμο θάρρος του ό λοχίας Ρουσσέλ.

Βλέποντας μία μέρα, σέ μία μάχη, έναν στρατιωτή νά στεγνάσει από τούς πόνοους, τόν ρώτησε :

—Δέν εινε καλύτερα νά πυροβολή, αντί νά σούλάσθης; έτσι!

—Μιά σφαίρα μούστας τό κόκαλο τού ώμου! βούγγησε ό στρατιώτης. Πώς νά στηρίξω λοιπόν τό δάλο μου;

—Στήριξέ τό στον άριστορό σου ώμο κ' έξακολούθα τή δουλειά σου! άποκρίθηκε γαλίνα ό Ρουσσέλ.

Δυστυχώς όμως, σκοτώθηκε σέ λίγο σέ κάποια μάχη ό γενναίος αττός λοχίας, για τόν όποιο έλοι πρόβλεπαν μέλλον λαμπρότατο...

